

Pere Solà, candidat de Primàries Barcelona: “En la meua forma de veure la República Catalana té una columna mestra, que és el municipalisme”

written by Redacció Unilateral | 2 de desembre de 2018

Per als qui no et coneguin, et pots presentar?

Ho dic en mots del meu «**Rap de candidat**» que vaig recitar als Escolapis-Diputació divendres passat, en què ens havíem de definir en 40 segons:

“Hola amics, sóc Pere Solà i Gussinyer, catedràtic emèrit de la UAB.

Per la ciutat que estimo ara tinc prou temps, com també de fruir fent de cangur dels néts”.

Perquè participes en les primàries?

Personalment m’hi he apuntat amb vocació de servei per debatre i proposar sobre Barcelona en uns moments crucials. ¿Com és possible que, amb la que cau en l’àmbit nacional, amb presos i exiliats no hi hagi la capacitat o l’encert de formar una mateixa candidatura per a una ciutat com Barcelona?

I, si no es va junt ara, ¿per quina mena de ruleta russa els partits es posaran d’acord a posteriori per tenir un alcalde independentista (vegeu l’actual desgavell parlamentari al respecte)? Sí, senyor Maragall, la millor manera “*de demostrar que estem units al servei d’aquest país i de l’objectiu de fons que compartim és presentar-nos junts a les eleccions*”. I

no si val anar amb càlculs cínics de fer-ho dependre tot de si les circumstàncies ho permeten!

Em toca molt el botet l'espectacle de desunió suïcida de l'independentisme, aquest maniobrar absurd i aquesta hipocresia de la lògica partidista, propis de cervells de mosca. No s'entén que es vulgui fer la independència d'esquenes del republicanisme independentista! A l'entrevista recent a l'*Ara*, Maragall no cita ni una vegada la independència política, que ostensiblement li fa nosa, ..., si no és per rebutjar de forma nebulosa la dicotomia independentisme-unionisme. I mig s'excusa que, conseller d'exterior com ha estat, no hagi tingut la gallardia d'anar a veure el president Puigdemont. Desqualifico del tot amb això, Maragall? No! Tothom fa falta. Una tasca de gestió municipal eficient, Maragall pot fer-la molt bé ..., col·laborant amb una alcaldia clarament republicana independentista.

El debat a fons sobre Barcelona, capital de la República Catalana, és imprescindible. Hem de tenir en compte que l'aventura en la qual estem embarcats no té res a veure amb unes primàries de partit, on els concursants tenen una base ideològica i de militància comunes. Aquí, aquesta circumstància no concorre. La necessitat d'aproximar posicions de cara a uns objectius sòlids comuns és evident.

Ara bé, si ens atenim a les xarxes socials i als mitjans de comunicació, sembla com si, una de dos, o bé que aquestes primàries no existeixen, o bé que només són cosa de dos o tres, els que tenen recursos i, important!, se saben vendre i han fet les relacions escaients, les que calen.

Com creus que es pot treballar per la independència des dels municipis?

En la meua forma de veure la República Catalana té una columna mestra que és el municipalisme. Hi ha formacions com la CUP que fa molts anys que treballen en aquest sentit i serveixen

d'exemple.

Si és certa la llatinada que *ubi bene ibi patria* (la teva pàtria és allí on tens benestar) no hi ha millor forma de fer país que afavorir unes condicions de vida decents i suficients. Però un municipi no és una illa: Barcelona no s'entén al marge de la seva àrea metropolitana en temes vitals de mobilitat i transport públic, habitatge, model energètic o polítiques de contractació que facin prevaldre l'ocupació i l'economia social.

A més, treballar per la independència des del municipi vol dir apoderar les ciutadanes, fent-les participar de forma permanent en allò que importa. Quelcom que no s'ha fet seriosament i sistemàtica a Barcelona els darrers quaranta anys.

Té raó Olga Amargant a assenyalar la necessitat de tirar endavant processos de participació ciutadana, bo i consultant les decisions a prendre, *"aprofitant el Reglament de Participació Ciutadana en vigor, constantment se sotmetin a consulta ciutadana les actuacions a portar a terme, tant a escala de Districte com a escala de ciutat"*. La mateixa candidata recorda que entre els propòsits electorals de l'Ada Colau el 2015 hi figurava preguntar als barcelonins per entrar a l'Associació de Municipis per la Independència.

Tornant, però, al punt del benestar social, o sigui a practicar l'independentisme a partir de fer efectives mesures enèrgiques de justícia, calen polítiques municipals redistributives i compensatòries: donar més a qui té menys, als barris deprimits. Fer cohesió social a Barcelona també vol dir fer pedagogia cap a les classes i barris benestants a favor d'una necessària redistribució. No és fàcil.

Quins són els eixos principals de la teva candidatura?

En línia amb la idea expressada de crear país a partir del benestar de les persones i viceversa, marco quatre eixos

bàsics:

- 1.- Barcelona, el país, el món.
- 2.- El benestar dels menors i joves:0-21 anys.
- 3.- La realització sòlida dels adults: franja 21-60 anys, grosso modo la població “activa”,
- 4.- La protecció de la gent gran: de 60 per amunt.

Anem a pams. Barcelona és una ciutat que compta al país, a la península i al món, per la seva història, per la seva cultura i art, per la seva vitalitat democràtica i per la seva dinàmica econòmica. La independència política –no exempta amb formes de col·laboració amb qui calgui segons voluntat popular– implica treballar braç a braç amb la Generalitat de Catalunya i amb el Parlament de Catalunya, això és obvi. El reclam de la ciutat té a veure amb l’auge ambivalent del turisme, ara tan important per a l’economia de la ciutat alhora que font de problemes o de convivència o seguretat, entre altres.

Temes com aquest del turisme o la immigració, la seguretat, la sanitat o ecologisme travessen de forma transversal els quatre eixos assenyalats. En clau ecològica, Barcelona ha de ser adalid d’un model energètic amb el 100% de l’electricitat verda. El meu amic candidat, l’admirat Pep Puig és un expert en aquest camp. En línia amb el Pacte Nacional per a la Transició Energètica de Catalunya, cal que la ciutat impulsi que el 2050 tota l’energia que es faci servir a Catalunya, no només l’elèctrica, sigui d’origen renovable. La democràcia energètica requereix el compromís de la ciutadania per fer possible decidir les fonts d’energia i la propietat dels sistemes de generació. Com bé diu Puig, “si arribem a tenir un país com cal, (això) es podrà posar en marxa”. A més la visió ecològica és inseparable de l’ajornat reequilibri territorial català.

En un altre ordre de coses, la població estrangera resident a la ciutat de Barcelona, segons el fitxer de padró de la població amb data primer de gener de 2017 era de 288.675 residents estrangers empadronats, és a dir el 17,8% del total de la població resident a la ciutat. Respecte del 2016, l'augment havia estat de 20.885 persones, que representa un augment del 7,8%. De forma que Barcelona, que sempre ha estat pol d'atracció de mà d'obra, ara té un gran repte, com és el de treballar la immigració i el multiculturalisme per fer una ciutadania solidària, tolerant i cohesionada. Tot el contrari de la gentrificació i de la terrible i injusta "guetificació" (de getho), de la qual en tenim mostres alarmants a diferents districtes de la ciutat. No em vull estendre, per raons d'espai, sobre l'assistència sanitària i, importantíssim, l'educació en salut de la població. Tampoc sobre qüestions crucials de seguretat.

En aquest darrer aspecte, cal aprofundir en la reforma de la guàrdia urbana, sota criteris com proximitat o transparència en els quals treballa Amadeu Recasens, que insisteix en la mediació de les organitzacions socials i veïnals. Ens fa falta una policia que escolti i protegeixi. I no convé resoldre problemes socials, com el dels manters, amb mesures de xoc d'ordre públic.

***No hi ha d'haver cap menut ni jove que
passi gana ni quedi enrere. Si «ciutat» és
allà on són els ciutadans, ajudar l'adult
que treballa o viu a Barcelona,
barallant-se, creant i lluitant, des de la
festa i la cultura, serà feina de la bona.
Prevaldran, diuen, d'aquí poc, fills
d'immigrants i majors de seixanta
anys: calen places, fonts i urinaris i
casals d'ancians, que la ciutat no són les
multinacionals!***

Cal cuidar –primer gran eix– el benestar dels menors,

adolescents i joves. La gratuïtat i universalitat en places públiques del període 0-3 anys és inqüestionable. Cal ampliar i fer assequible l'oferta pública a l'ensenyament secundari, professional i universitari. Atenció a les drogodependències precoces, a l'assetjament escolar, a l'abús de menors.

Pel que fa a l'altre eix, la realització sòlida dels adults: franja 21-60 anys, grosso modo la població "activa", l'Ajuntament ha de tenir un paper decisiu en les polítiques d'ocupació estroncant dràsticament aquesta sagnia que és l'atur. Atur és pobresa. Pobresa de tota mena: cultural i energètica. I també impossibilitat d'accedir a un bé bàsic com és l'habitatge. Com a gest (de moment només paraules), això de reservar el 30% de cada promoció immobiliària a habitatge assequible, està bé, però no és suficient per revertir el drama quotidià dels desnonaments i llurs conseqüències. Com va fer al segle XIX, quan les autoritats de Barcelona van decantar-se a favor dels seus habitants treballadors, ara al segle XXI cal prendre partit per posicions resoltament anticapitalistes i contra els grups especuladors que inverteixen aquí perquè els preus són una mica més barats que a altres capitals. És urgent posar un topall als preus dels pisos de lloguer i de venda, i regular per sempre la construcció de pisos socials. Revertir el pes abassegador de l'ÍBEX i les multinacionals, amb les aliances que faci falta.

En síntesi, i acabo, cal debatre en aquestes Primàries i crear consens, en primer lloc, sobre els límits de la transversalitat. ¿On i quan es podrà parlar a consciència de temes candents, com l'atur, els esgarrifosos desnonaments que no cessen, la problemàtica dels manters, la de l'habitatge social? ¿Com situar-se davant de les propostes de l'equip de l'Ada Colau?

És pueril contraproduent prendre un partit sistemàtic anti-partits. Pensem que si l'invent Primàries funciona, serà un partit més. No som àngels!

L'invent Primàries ha de partir d'un codi no merament ètic, sinó d'obligat compliment, basat en la paritat estricte, la independència en relació amb grups d'interès, la transparència i el compliment de les promeses o dimissió, per tant, obligació de retre comptes dels punts del programa electoral.

Primàries no s'ha de posicionar tant CONTRA com A FAVOR i EN SINÈRGIA AMB. Per tot plegat, em fa l'efecte que aquest procés de Primàries implica:

1. Més temps (posposar la votació ciutadana després del parèntesi nadalenc); 2. Un rol moderador de la plataforma des d'on es fan les primàries, l'ANC, molt actiu i escrupolosament neutral. Cal agrair als responsables i voluntaris de l'ANC l'esforç organitzador que fan.

Us deixo amb els darrers mots del meu rap promocional: **"Sí, vull Barcelona capdavantera d'un altre 3 d'octubre Constituent de primera!"**